Politică

Raportul Comisiei de la Veneția nu este despre democrație

Cimpoi Adrian • 18 secunde în urmă 0 1.683 5 minute de citit

Comisia de la Veneția a Consiliului Europei nu a publicat un raport despre anularea alegerilor prezidențiale din România de către Curtea Constituțională, ci un "Raport urgent despre anularea alegerilor de către Curțile Constituționale", "la solicitarea Adunării Parlamentare a Consiliului Europei, pornind de la recentul caz din România".

Din întregul document, reiese că nu este un raport despre anularea injustă a alegerilor prezidențiale din România, ci despre cum alte state europene să recurgă la măsuri similare fără a stârni scandaluri, despre cum și când ar trebui declasificate informațiile serviciilor secrete, despre cum ar trebui comunicate publicului, despre cum ar trebui modificate legile electorale astfel încât să câștige cine trebuie sau alegerile să fie lesne anulate.

Într-adevar, raportul Comisiei de la Veneția arată că ”simplul fapt că un candidat are succes în campania online și că platformele sociale îi amplifică mesajul mai mult decât este posibil prin presa tradițională nu înseamnă că acest candidat a violat regulile privind cheltuielile de campanie și transparența și că astfel a obținut un avantaj”. Numai că acest paragraf nu se refera neapărat la România, ci este mai degrabă pentru viitor, pentru alte țări. Strict despre România, Comisia de la Veneția spune: ”Această decizie a Curții Constituționale a fost justificată pe baza unor noi informații, i.e. dezvăluirea și publicarea de către serviciile secrete a unor informații anterior clasificate. Lanțul evenimentelor (circumstanțele care au dus la revizuirea unei decizii anterioare a Curții Constituționale) nu este subiectul raportului Comisiei de la Veneția. Relevante pentru scopul acestui raport sunt probele pentru asemenea decizii”.

Privit în întregul său, Raportul Comsiei pentru Justiție prin Drept al Consiliului Europei nu este un rechizitoriu la adresa CCR, ci un îndreptar după care Curțile Constuituționale din Europa, din ”gradina democrației, să ajute la alegerea celor care ”trebuie aleși”, mai cu seama în ”zodia Trump”, când evoluții politice precum cele din Romania se vor extinde în tot mai multe state, în dauna progresismului, integrării uniformizate, a migrației, a amestecului identităților naționale, ecologismului radical și a -ismelor de tot felul. Vorbim mai degrabă despre un apel al Comisiei de la Veneția de concepere a unor reguli acceptabile pentru ridicarea unor ziduri pentru apărarea democrației de ea însăși, pentru formarea unor carteluri politice conformiste și tehnocratice de centru, care să limiteze drastic posibilitatea alegerii reale. România pare a juca, din nou, rolul de laborator de testare.

Contextul european justifică alegerea Comisiei de la Veneția de a spune că este un ”raport urgent”.

Germania are un ”zid de apărare” împotriva extremei drepte ridicat de partidele tradiționale imediat după începerea ascensiunii Alternativei pentru Germania. Este un pact pentru excluderea categorica a cooperării cu AfD, ținând astfel extrema dreaptă departe de putere. Asta înseamnă nu doar excluderea coalițiilor cu extrema dreaptă, ci și retragerea oricărui sprijin pentru orice lege care nu poate trece prin Bundestag decât cu sprijinul extremei drepte. Acest zid este pe cale să cadă.

Liderul CDU, Friedrich Merz, cel mai probabil viitor cancelar, după alegerile anticipate din luna februarie, a declarat recent că va impune controale permanente la granițele Germaniei, pentru a limita drastic migrația, după un șir de atacuri comise de imigranți. ”Nu mă voi mai abține să fac ceea ce este bine să fac doar pentru că acest lucru ar fi susținut în Bundestag de cine nu trebuie”, a spus Merz.

Partidele tradiționale din Austria, pornind de la același sentiment al vinovăției istorice ca și cele din Germania, au creat propriul lor zid de protecție, funcționând pe același principiu. După rezultatul strâns (cu victoria extremei drepte) la alegerile din 2024, zidul s-a prăbușit. Asta înseamnă că liderul Partidului Libertății, socotit de extrema-dreapta, va deveni cancelar. Tot disputa pe tema migrației a dus la căderea ”brandmauer” în Austria. Cancelarul în funcție, Karl Nehammer, deși a pierdut alegerile, a primit mandat pentru formarea guvernului de la președintele Alexander van der Bellen (care în primul mandat a fost ales în urma unor alegeri repetate, după o decizie Curții Constituționale). Nehammer a insistat pe reducerea drastică a imigrației și nu a obținut sprijinul stângii pentru o coaliție. A demisionat și din funcția de premier, și din cea de lider al Partidului Popular, care a decis apoi să renunțe la ”zidul de protecție” și să guverneze sub conducerea ”extremistului” Herbert Kickl.

În Suedia, Finlanda și Olanda nu a existat un ”brandmauer”, un ”firewall” împotriva partidelor populiste antisistem. În Suedia, Partidul Moderat (PPE) are un guvern minoritar de coaliție, susținut în parlament de Democrații Suedezi (din grupul european din care fac parte și AUR, Lege și Justiție din Polonia și Frații Italiei, partidul premierului Giorgia Meloni). În Finlanda, Coaliția Națională (PPE) guvernrează împreuna cu Finlandezii (parte din același grup cu Meloni, PiS și AUR). În Olanda, guvernul este condus de un tehnocrat și este dominat clar de Partidul Libertății, al lui Geert Wilders (parte din grupul European al Marinei Le Pen, Viktor Orban și al viitorului cancelar austriac Herbert Kickl).

În Austria, așa cum poate fi cazul și în Germania, s-au ciocnit două linii foarte dure: una împotriva colaborării cu ceea ce este perceput drept extremă dreapta și una care urmărește strict o anumită politica internă (în acest caz este vorba despre lumină verde pentru migrație – dar poate fi și atitudinea față de războiul din Ucraina, despre securitatea energetică, despre drepturile minorităților de tot felul, despre influența ONG-urilor, reforma justiției). În Germania, dacă viitorul cancelar creștin-democrat Friedrich Merz va respecta pactul de excludere a extremei dreapta, el nu va reuși să-și îndeplinească promisiunea de a reduce migrația, pentru că social-democrații sau ecologiștii nu vor accepta deportări și controale la frontieră.

În Europa, sistemul de reprezentare care domină este cel proporțional. Partidele pot promite orice în campaniile electorale, însă de decis va decide o coaliție. Cu cât în coaliții sunt mai multe partide sau cu cât ideologia este mai diferită, cu atât se vor respecta mai puțin promisiunile radicale. În țările care au un ”firewall”, un cordon sanitar împotriva partidelor antisistem, alegătorii care vor o schimbare nu au nicio cale pentru a o obține prin vot. Indiferent cum vor vota, se va ajunge la un guvern cu acelaeși politici de centru, la tirania centrului. Din soluție pentru izolarea extremelor, acest sistem

a dus la crearea unui cartel care sufocă democrația, iar asta se vede și în cazul ”marii coaliții” stânga-dreapta din Romania și al blatului electoral eșuat pe care l-a clocit în 2024.

În Suedia, Finlanda sau Olanda, nu a existat un pact împotriva partidelor anti-sistem la fel de dur ca în Germania sau Austria, ci mai degrabă o regulă nescrisă a ”culoarului de opinie” (despre imigrație în acest caz) pe care un politician trebuie sa-l respecte, dacă nu dorește încheierea brusca a carierei si ostracizarea. Cetățenii acestor tari au ales guverne conduse de ”suveraniști”, ”populiști” și urmează să îi vadă la lucru, să simtă în propriul buzunar, stil de viață și libertăți efectul alegerii lor. În viitor, este probabil ca cetățenii acestor țări să facă altă alegere, democratic, în cunoștință cauză, asumat. Cert este că un ”zid” – fie el un pact între partide sau intervenția brutală al Curții Constituționale, sau un ”îndreptar despre cum să faci ca Romania dar fără bătăi de cap”, sau influența nu mai puțin brutală a aliaților puternici – i-ar fi privat pe cetățeni de această alegere.

#democratie **#Klaus Iohannis** **#Marcel Ciolacu** **#PNL** **#Psd** **#raportul comisiei de la venetia**

Comentează!